

[Justitsministeren.]

og, hvis Barnet ikke har lidt Skade, bortfalde. Ved den Bestemmelse vil man ramme de Tilfælde, hvor der er vist saadan uforsvarlig Omgang ved Barnefødselen, som der er Grund til at straffe.

Jeg kommer nu atter til et Par Bestemmelser, der er nye. § 250 fastsætter saaledes Straf for den, der for Vindings Skyld, af grov Kaadhed eller paa lignende hensynsløs Maade volder nærliggende Fare for nogens Liv eller Førighed. Efter § 252 straffes den, der overlader et Barn under 15 Aar, sindssyg, aandsvag eller beruset Person et farligt Vaaben eller Sprængstof. Efter § 253 straffes den Mand, som modvillig unddrager sig fra at yde en af ham udenfor Ægteskab besvangret Kvinde den til hendes Nedkomst fornødne Hjælp, hvis hun derved kommer i Nød. Undlader nogen, der er vidende om, at en til hans Husstand hørende Kvindes Nedkomst er nær forestaaende, at yde hende den i denne Anledning fornødne Bistand, straffes han ligeledes.

I Forbindelse med Bestemmelsen i § 254 om Udbredelse af venerisk Smitte henleder jeg Opmærksomheden paa § 64, Stk. 5, der giver Mulighed for at hensætte den Person, som for anden Gang gør sig skyldig i saadanne Forhold, i Arbejdshus.

Kapitel 27 omhandler Freds- og Æreskrænkelser. Jeg maa dvæle et Øjeblik derved. I § 263 fastsættes Straf for den, der krænker nogens Fred ved trods forud af Politiet given Advarsel at trænge ind paa ham, forfølge ham med skriftlige Henvendelser eller paa anden lignende Maade forulempe ham. En tilsvarende Bestemmelse findes ikke i den gældende Straffelov, men at en Bestemmelse er tiltrængt, kan ses af, at man i Praksis giver saadanne Tilhold eller Advarsler gennem Politiet, og hvis vedkommende ikke retter sig derefter, straffer man ham allerede nu. Det er da bedst at faa Lovhjemmelen helt i Orden.

Ny er ogsaa Bestemmelsen i § 264, der sætter Straf for visse alvorlige Trusler. Og saa er der i Æresfornærmelsesparagraffen en Bestemmelse, der medfører en stor Skærpelse, idet Reglerne ellers ikke er meget afvigende fra de nugældende. Man undersørrer nu det Tilfælde, at nogen mod bedre Vidende fremsætter eller udbreder Sigtelse mod en anden — det kaldes Bagvadskelse, hvad det ogsaa er —, og Straffen for dette kan stige indtil to Aars Fængsel. Der bliver altsaa en meget alvorlig Straf for saadan Bagvadskelse.

Til Beskyttelse for straffede Personer udtales det i § 269, 2det Stykke, at Sand-

hedsbevis fritager ikke for Straf, naar den fornærmede med Hensyn til det paasigtede Forhold har generhvervet sine borgerlige Rettigheder. Man har ikke Lov til at forekaste nogen en Forbrydelse, for hvilken han er fradømt sin borgerlige Ære, naar de fem Aar er forløbet og han atter har faaet sine borgerlige Rettigheder.

I § 271 opretholdes Mortifikations-systemet overfor Sigtelser, men ikke overfor rene Skældsord, og man indfører en mere rimelig Form end den gamle „kendes død og magtesløs at være“. Jeg tror nok, at denne Affattelse maa siges at være ganske heldig og vil være tilfredsstillende for det høje Landsting.

Jeg kommer nu til Berigelsesforbrydelserne, hvor der er en Del nyt at fremhæve, Der er først og navnlig det, at man straffer Bedrageri strengere end Tyveri. Endnu i 1866 maa Forholdene have været saaledes, at Tyveri var en farligere Forbrydelse end Bedrageri; men det er jo saaledes, at hvad den forbryderiske Villie angaar, begaas mange Gange et almindeligt Tyveri rent lejlighedsvis, og uden at det er Udtryk for nogen synderlig forbryderisk Villie, medens Bedrageri i de allerfleste Tilfælde tyder paa en langt mere fast og varig forbryderisk Villie. Bedrageri er som oftest planlagt med Kløgt, og Planen følges med megen Energi. Følgerne af Tyveri er i mange Tilfælde ganske betydningsløse. Man er nu kommet ind paa at sikre værdifulde Ting gennem Tyveriforsikring, og selv et større Tyveri kan derfor være uden Virkning for den bestjaalne, medens Bedrageri meget ofte er af en saadan Karakter, at det ganske ødelægger den bedragnes Livsforhold. Derfor er det her i Kapitlet om Berigelsesforbrydelser foreskrevet, at Straffen for Bedrageri kan sættes højere end Straffen for Tyveri. I øvrigt er alle Berigelsesforbrydelser, baade Tyveri, Bedrageri, Underslæb, Afpresning o. s. v., betragtet som Forbrydelser af fundamental ensartet Karakter, og der foreskrives Straf for dem under eet.

Der har været talt om at indføre et Rapsribegreb for ganske smaa Tyverier. Hensigten dermed var naturligvis at undgaa, at saadanne Ubetydeligheder stemples som Tyveri og straffes forholdsvis strengt. Man kan lige saa vel sige, at næsten alt, hvad der falder ind under dette Begreb, nu slet ikke bliver straffet. Naar der var Straf for Rapsri, kunde det let føre til Anmeldelser for Politiet, skønt det i Almindelighed drejer sig om saadanne Forseelser, der slet ikke bør være Genstand for Forfølgelse.

Det sidste Kapitel angaar „Andre